

Jánosi Eszter

LILI NYUSZI ÓVODÁBA MEGY

Csodaszép márciusi nap volt, ha jól emlékszem. Tulajdonképpen ugyanolyan tavaszi nap, mint az előtte lévő és az utána következő is, de Nyusziánya számára mégis élete legcsodálatosabb napjának ígérkezett. Madárcsicsergés köszöntötte az erdőt és ő érezte, hogy ez bizony az a nap, amikor végre ő is anyuka lesz...

Hosszú ideje várt már, vagy legalábbis neki túl hosszúnak tűnt. Amikor Nyusziapa és ő először találkoztak egymással a szellőben táncoló pitypangos mezőn, már mindketten érezték, hogy egyszer egy család lesznek és gyönyörű kislányuk születik majd. És bár a nyusziknál nem szokás, hogy csak egy kis tapsifüles jön világra, Nyusziánya mégis tudta, hogy az ő pocakjában csak egy csemete növekszik majd. Már a kezdet kezdetén megálmodta. Mikor megismerkedett Nyusziapával, akivel egy egész délutánt együtt töltöttek szedres limonádét szürcsölgetve, már biztos volt benne, hogy ő lesz várva várt nyuszikája édesapja. Hazatérve a takaros kis nyusziüregbe, Nyusziánya boldogan hajtotta álmra a fejét. És akkor éjjel, álmában meglátta őt. Az icipici nyuszilányt kék szemmel, kék köténykében, feje búbján egy margarétával. Csodaszép mosolya volt és Nyusziánya Lilinek nevezte, mielőtt egy nagy cuppanós nyuszipuszt nyomott a kis fejére. Onnantól kezdve várta őt. Tudta, hogy neki születik majd a legcsodálatosabb kisnyuszi a világon...

Az álom utáni reggelen Nyusziapa és ő elhatározták, hogy közös otthont teremtenek maguknak. A gondosan kiválasztott, tágas üregben boldogan éldegéltek. Nyusziapa reggelente dolgozni járt, hiszen ő volt a főnök az erdei nyomozóirodán, ahol nagyon fontos ügyeket kellett megoldania. Nyusziánya minden reggel ételt csomagolt neki és puszival búcsúzott tőle, várva, hogy este hazatérjen. Persze addig sem tétlenkedett. Szépen rendben tartotta a nyuszilakot és finomabbnál finomabb ételekkel várta haza Nyusziapát. Amikor megtudták, hogy hamarosan bővül a családjuk, közösen láttak neki a kis lakás bővítésének. Nyusziánya rendezte be a kis nyusziszobát, amelyben mindent a legnagyobb gonddal tervezett meg. Volt ott fűzfaágból font kis bölcső, felette forgó, amelyről színes méhecskék lógtak le. Nyusziánya elképzelte, milyen boldog lesz majd a kis Lili, amikor ezeket nézi! Csodaszép kis ruhákat is kötött Lilinek, a szivárvány minden színében, hozzá illő kis kalappal. Ő volt a legboldogabb nyuszi a világon!

Igen ám, de Lili nagyon tréfás kis nyuszi volt. Bármennyire is várta Nyusziánya, csak nem akart előbújni. A sokat látott, nagy tudású Borz doktor bácsi is csak csóválta a fejét, hogy „Ejnye, ejnye. Hát miért nem bújik már elő ez a kisnyulacska?”

De Nyusziánya nem aggódott. Sokat pihent, a kedvenc könyveit olvasta és beszélgetett a pocakjában alvó Lilivel. Végül eljött a nap. Amikor Nyusziánya tudta, hogy itt az idő, Nyusziapa és Borz doktor bácsi ügyesen „varázsolták elő” Lilit Nyusziánya pocakjából. Őszintén szólva az első találkozás nem sikerült a legjobban, hiszen a kisnyuszi dühösen toppantgatott lábacskaival, hogy miért nem hagyják őt tovább aludni Nyusziánya pocakjában, mikor olyan jól érezte magát ott bent?

Onnantól kezdve Nyusziánya és Lili elválaszthatatlanok voltak. Minden reggel együtt keltek, integettek Nyusziapának, aki munkába ment és az egész napot közösen töltötték. Nyusziánya nagyon vigyázott a kis Lilire, aki nagyon jó nyuszi volt. Nagyon szerette az apró bölcsőt, amit anyukája font neki és sokáig nézte mosolyogva a forgó méhecskéket. De semmi nem volt olyan csodálatos Lili számára, mint amikor Nyusziánya mesélt neki. A legjobban a napnak ezt a részét

várta. Mikor már totyogni tudott, levette a kedvenc könyvét a polcról és addig sétált kitartóan Nyusziánya után, míg ő nevetve abbahagyta a házimunkát és leült olvasni. Egész délutánokat töltöttek együtt a kanapén, mesét olvasva. Lili ilyenkor látta maga előtt a repkedő katicabogarakat, a nektárt gyűjtő méhecskéket és a színes lepkéket, amikről Nyusziánya mesélt. Soha nem unta meg. Mikor elfáradt, magába szívta Nyusziánya illatát és mély álomba merült.

Ahogy telt-múlt az idő, Lili beszélni is megtanult. Sőt: be sem állt a szája. Csak mesélt és mesélt és mesélt...Ha Nyusziánya elrontott valamit a mesében, ő bizony kijavította: „Anya, rendesen mesélj!” – szólt rá ilyenkor. Ha Nyusziánya már nagyon álmos volt és véletlenül elaludt, Lili rászólt: „Anya! Még nincs vége a mesének!” Egy idő után Lili az összes mesét fejből tudta. Nyusziánya nem győzte venni a mesekönyveket, hogy mindig legyen újabb olvasnivaló otthon.

De ahogyan az az élet rendje, Lili nyuszi növekedett és a nyuszi szülők meghozták a döntést: itt az ideje, hogy nyuszilánya óvodába menjen. A játszótéren már nagyon jól szót értett a többi kisnyuszival és egyre inkább kereste társaságukat. Bár Nyusziánya kicsit szomorkás volt, de tudta, hogy Lilinek nagyon jó dolga lesz majd a nyuszióviban. És persze Nyusziányának arra is gondolnia kellett, hogy a többi kis nyuszigyerekeknek szüksége van rá a nyusziósuliban, hiszen Nyusziánya tanítónéni volt. Nagyon várták vissza már a kis lurkók és igazság szerint Lili is nagyon várta az ovit. Nyusziánya gyakran kapta rajta, hogy ovisat játszik a játéknuszikkal.

Ilyenkor sorba ültette őket és mesélt nekik, ahogy Nyusziányától tanulta. Egy szép napon a család elment a nyuszióviba és legdrágább kincsüket, a kis Lilit a nyuszióvira bízták. Ámde nem minden alakult a tervek szerint...Amikor Lili várakozással telve belépett a szobába, több kisnyuszit látott, akik sírdogáltak, mert hiányzott nekik az anyukájuk. Lili bizalma pillanatok alatt elröppent. Arra gondolt, hogy ezekkel a kisnyuszikkal biztosan borzalmas dolgokat műveltek itt! Sírni kezdett és kérlelte szüleit, hogy ne hagyják az oviban, mert itt borzalmas dolgok fognak történni vele. Nyusziánya szemébe könnyek gyűltek, de még mielőtt megszólalhatott volna, a nyuszióvónéni felkapta Lilit és becsukta az ajtót. Ekkor már Nyusziánya nagyon sírt. Féltette a kisnyusziját, hogy ezek után vajon hogy tudja majd jól érezni magát az oviban? Nyusziapa kedvesen próbálta vigasztalni őt, még egy finom kávéra is meghívta a közeli presszóba. De Nyusziánya csak arra tudott gondolni, hogy mikor lehet újra Lilivel. Szinte repült vissza délután az oviba, hogy a karjába zárhassa kislányát. De amit ott látott, az minden képzeletét felülmúlta...

Lili az asztalnál ült, mosolyogva és egy gyönyörű színes léggömböt rajzolt Mónika nyuszióvónénivel. Mikor meglátta anyát azt kérdezte: „Te már itt is vagy? Jövök, de előbb még befejezem a rajzot!” Nyusziánya elfordult, hogy Lili ne lássa a könnyeit. De szerencsére ezek már a megkönnyebbülés könnyei voltak. A kisnyuszi egész délután az oviról beszélt. Mesélt arról, hogy mindkét nyuszióvónéni nagyon kedves, hogy van egy másik kisnyuszi is ott, akit Lilinek hívnak, hogy a dadus néni nagyon finom reggelit adott, hogy ő biztosan azért kapta a pillangó jelet, mert az óvónénik tudták, mennyire szereti nézni a réten repkedő pillangókat. És csak mesélt és mesélt és mesélt... Másnap reggel hajnalban ébresztette Nyuszianyát, hogy induljanak már a nyuszióviba, mert nagyon sok dolga lesz ma ott. Az összes játékkal játszania kell és minden kis nyuszipajtást meg kell ismernie.

Onnantól kezdve már minden zökkenőmentesen ment a maga útján. Nyusziánya és Lili minden reggel együtt indultak az oviba. Az úton énekeltek, beszélgettek. Odaérve Lili nyuszi mindig illedelmesen köszönt, átöltözött, cipőt váltott és nagy cuppanós puszit nyomott anyukája arcára. Nyusziánya pedig minden nap szaladt Liliért az oviba munka után, ahogyan csak tudott. Hazafelé Lili mindent elmesélt, ami aznap történt. A legjobban a foglalkozásokat szerette, amiket az óvónénik tartottak neki. Mindig szívesen vett részt ezeken és gyakran otthon is megmutatta, hogy mit készítettek az oviban. Jó kisnyuszi módjára délután nagyokat aludt is az oviban, miután az óvónéni gyönyörű mesét olvasott nekik.

Lili nyuszi három csodálatos évet töltött el az erdei nyuszióviban. Mára már nagy nyuszilány lett belőle és egy csodajó nyuszigimnáziumba jár, ahol rengeteg érdekes dolgot tanul. Nyusztanítónéni szeretne lenni, mint az anyukája. De ha megkérdeznénk őt, hogy mi volt a legjobb az oviban, ma is ugyanazt válaszolná: a mese! Mert szerinte a mese a legjobb dolog a világon...

Jánosi Eszter